

[Katleen Gabriëls](#)

'Jeanne'

Fabuleus (13/04/07)

Over moraal, ridders en moraalridders

Er werd al veel inkt en pellicule besteed aan Jeanne d'Arc, de vijftiende-eeuwse idealiste die opkwam voor het Franse volk tijdens de Honderdjarige Oorlog. Fabuleus, producent van theater voor en door jongeren, ging met de *maagd van Orléans* aan de slag. Een groep jonge enthousiastelingen werd geselecteerd voor 'Jeanne'. Samen discussieerden ze over idealen en dromen en doken ze in films en boeken. Bijzonder nobel, maar het eindresultaat zwengelt helaas tussen lichtheid en zware moraliteit.

De voorstelling draait rond drie historische figuren. Karel VII, Jeanne d'Arc en Gilles de Rais nemen het tegen elkaar op in *Life Game*, een knipoogje naar wedstrijden als Idool waar winnaars via sms gekozen worden. De inzet van het bospel is een plekje op de brandstapel. De kandidaten gaan voor de hoofdprijs en zijn even enthousiast als de presentator.

'Jeanne' begint met zakelijk geklede jongeren die zich verdiepen in kranten en een conversatie over dromen, geweld en 'heroïsche gesprekken in het hoofd' houden. Dan verzinkt het algauw in pathetiek met een strijd om een geweer en een meisje dat zich voorstelt als het 'wezen' van de groep. Via het bospel duiken we terug in de tijd, naar het hof van Karel VII. De mensen ergeren zich aan hun laffe koning, die droomt van de riddertijd. Karel VII wordt getoond in zijn onderbroek en een T-shirt met 'Dinosaurs are totally cool!' erop. Frankrijk is de oorlog tegen de Engelsen aan het winnen dankzij Jeanne, een jonge maagd vol idealen die Gods stem hoort. Het hof heeft weinig zin in haar idealisme. Jeanne wordt beticht van ketterij en krijgt een terechtstelling door de Engelsen. Het 'wezen' zegt haar dat niemand haar begrijpt, omdat enkel zij iets te zien krijgt van Gods ondoorgrondelijke bedoelingen. Jeanne zet een eindmonoloog in over het lachen met mensen met idealen. "Er is altijd iets en we doen uiteindelijk

niets." *True*, maar deze voorstelling deed ons toch niet op de barricade springen.

Er wordt een wereld getoond waarin iemand alleen staat met haar idealen. Op zich een boeiend uitgangspunt, maar 'Jeanne' zwenkt tussen overdreven moralisme en gemakkelijke kluchten. Een geweer, een intermezzo waarin Jeanne allerlei heroïsche posities aanneemt, een zwaard dat uit de hemel daalt: zulke scènes maken het nogal dramatisch. Je kunt niet om religie heen in een stuk dat draait rond een diepgelovige vrouw, maar bijwijlen waanden we ons in een aflevering van 'Seventh heaven' met scènes die een hoog homologiehalte hadden. Haaks daarop passeren ook de polonaise, een koning op hakken en een duivelse Nijntje de revue. Het bospel is de rode draad en verder werden ook scènes uit de film en literatuur over Jeanne d'Arc opgenomen. De genadesteek is de 'pauze': het stuk wordt even stilgelegd voor mogelijke vragen uit het publiek. De vele fragmenten waaruit de voorstelling is opgebouwd creëren een *melting pot* die niet duidelijk maakt waar ze heen willen en wat ze het publiek nu eigenlijk willen meegeven. Tussen de idealen en de niet-idealen liggen weinig nuances.

Maar we houden in acht dat het stuk werd gecreëerd door beginnende jongeren, die bovendien niet onaardig acteren. Vooral Kwinten Van Heden en Katrien Valckenaers profileren zich als jonge beloftes. Vader Gerrit Valckenaers verzorgt trouwens de live muziek. Misschien dat 'Jeanne' beter werkt als schoolvoorstelling, met een frisse bende jonge idealisten in het publiek. Aan hen om ons te overtuigen.

